

Arrest

nr. 273 891 van 9 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 12 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2022 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat R. JESPERS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Mongoolse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1989.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen in 2011. Op 18 mei 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 december 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 14 december 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Mongolië en hebt u de Mongoolse nationaliteit. U bent in 2011 uit Mongolië vertrokken met uw eigen paspoort en u wilde naar het Verenigd Koninkrijk gaan om te studeren. U reisde met via Moskou, Warschau, Duitsland naar België. De smokkelaar bracht u niet naar het Verenigd Koninkrijk. U verbleef in België illegaal en u kreeg in 2016 een zoon. Bij de stad Antwerpen werd een geboorteakte opgemaakt. Uw zoon werd geregistreerd onder de naam van de vader, doch de vader staat niet als vader vermeld op de geboorteakte. U had intussen problemen met de vader van uw zoon en hij mishandelde u. De politie zou ook al zijn tussen gekomen. Uiteindelijk verliet hij u en woont u nu samen met uw zoon, hoewel u angst hebt dat hij u of uw zoon opnieuw zou bedreigen. Intussen wilde u uw zoon onder uw naam inschrijven op de Mongoolse ambassade, maar die zou dat hebben geweigerd omdat uw zoon onder een andere naam op de geboorteakte van de stad Antwerpen staat. U contacteerde de stad Antwerpen voor een naamswijziging, maar de stad Antwerpen vertelde u dat dit via Justitie gaat in België. Uiteindelijk vroeg u begin 2020 een regularisatie aan op basis van medische redenen. U diende op 18 mei 2020 ook een verzoek tot internationale bescherming in. Intussen werd uw regularisatie om medische redenen afgesloten met een negatieve beslissing. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende stukken voor: Mongoolse identiteitskaart, geboorteakte van zoon in Antwerpen, een afspraak op de geboorteaangifte van april 2019, drie attesten van de politie, een attest van het ziekenhuis, een mail gericht aan de ambassade en een screenshot van berichten van de vader van uw zoon aan u gericht.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming eerder is ingegeven vanuit de wil om in België verblijfsdocumenten te verkrijgen dan vanuit een nood aan bescherming. U bent al sinds 2011 illegaal in België en u dient pas een verzoek om internationale bescherming in in mei 2020, negen jaar na aankomst (zie nota's CGVS p.2). U geeft zelf aan dat u omwille van Corona begin 2020 niet meer in het zwart kon werken en daarom wel een verzoek moest indienen. Dit geeft geen blijk van nood aan bescherming. U diende in diezelfde periode ook een aanvraag tot regularisatie in op basis van medische redenen. Ook hieruit blijkt dat u vooral op zoek bent naar een verblijfsrecht in België.

Daarnaast geeft u ook niet aan enige vrees te koesteren ten aanzien van de Mongoolse autoriteiten. U geeft zelf aan dat u in België de Mongoolse autoriteiten via de ambassade contacteerde en gevraagd naar uw vrees bij terugkeer hebt u geen enkele melding gemaakt van mogelijke problemen met de Mongoolse overheid. Dat u zelf niet wilt terugkeren naar Mongolië en dat uw kind hier is opgegroeid, zijn elementen die vreemd zijn aan de criteria die zijn opgenomen in de Vluchtelingenconventie. Dat u geen contact meer hebt met uw familie en dat die u niet zou steunen bij terugkeer, is uw eigen keuze. U geeft zelf aan dat er geen specifieke reden is dat u geen contact meer onderhoud. In elk geval hebt u een Universitair diploma en werkervaring in Mongolië en aldus kan worden verondersteld dat u op uw eigen benen kan staan bij een eventuele terugkeer. Hier kan nog worden opgemerkt dat u aangeeft dat u uw zoon wel zal laten registreren bij de Mongoolse ambassade indien hij op uw naam kan worden geregistreerd (zie nota's CGVS p.7).

Verder wilt u uw zoon op uw eigen naam laten inschrijven op de Mongoolse ambassade (zie nota's CGVS p.6). Maar u hebt enkel een geboorteakte van de stad Antwerpen waarop uw zoon staat vermeld onder de naam van zijn vader en aldus weigerde de Mongoolse ambassade uw kind onder uw naam in te schrijven. U hebt dan de stad Antwerpen gecontacteerd (zie nota's CGVS p.6), die u verwijst naar justitie die bevoegd is voor naamswijzigingen. Maar u hebt zelf nagelaten om Justitie te contacteren.

Aldus kan enkel worden vastgesteld dat u zelf niet de nodige stappen hebt proberen te ondernemen om uw wensen waar te maken en uw zoon onder uw eigen naam te laten registreren. Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat u aangeeft dat er geen enkel document bestaat waarin de band tussen uw kind en

de vader zou blijken (zie nota's CGVS p.9). Wat er ook van zij, indien u wordt gezegd dat u een oplossing zou kunnen regelen via Justitie, mag ook redelijkerwijze verwacht worden dat u de juiste stappen zet. Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend, evenmin de status van subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. U brengt ook geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande bevindingen in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6, § 1 en § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A.2. van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 4.1. van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 10 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn).

2.2. Vooreerst citeert de verzoekende partij de door haar ingeroepen wettelijke bepalingen. Ook gaat ze in op de samenwerkingsplicht en citeert ze uit de UNHCR "Guidelines on international protection." De verzoekende partij vervolgt dat in de bestreden beslissing een objectief onderzoek gesteund op actuele bronnen ontbreekt. Er werd bovendien geen enkele bron geraadpleegd.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat: *"Verzoekster heeft een zeer turbulente relatie achter de rug met de vader van haar kind. Hij mishandelde haar waarbij de politie meerdere keren is tussengekomen. Verzoekster heeft hiervan ook bewijzen neergelegd.*

De familie van de vader van haar kind woont in Mongolië. Wanneer zij zou moeten terugkeren bestaat er een zeer grote kans dat haar schoonfamilie haar kind zal afnemen. Verzoekster haalt meerdere keren aan in haar onderhoud dat ze angst heeft van haar ex-partner (CGVS, p 6, 9 en 11).

Verzoekster beseft dat ze in België relatief veilig is ten op zichte van haar ex-partner. In Mongolië is er echter een algemeen probleem van huiselijk geweld gekend (eigen onderlijning):

"The nongovernmental National Center against Violence (NCAV) reported that police response to domestic violence complaints improved. Although the law provides alternative protection measures for victims of domestic abuse, such as restraining orders, it has not yet been implemented due to a lack of training, technical, and other resources.

*Despite continued attention, domestic violence remained a serious and widespread problem. The NCAV reported increased reporting of domestic violence by third parties."*¹

Eigen vertaling:[...]

Verzoekster vreest voor de ontvoering van haar kind. Bijkomend vreest ze wanneer ze terugkeert, opnieuw slachtoffer te worden van huiselijk geweld."

De verzoekende partij vervolgt dat ze geen netwerk heeft in Mongolië. Ook heeft ze geen woonplaats noch financiële middelen om een menswaardig leven te leiden samen met haar vijfjarig kind. Ze wijst er ook op dat haar kind geen band heeft met Mongolië, hij is er nooit geweest, spreekt de taal niet en beschikt niet over de nodige documenten. De verzoekende partij benadrukt dat haar kind ook geen nationaliteit

heeft en geen officiële vader, alhoewel hij de achternaam draagt van haar ex-partner. de verzoekende partij stelt dat ze een grote angst heeft dat haar kind haar ontnomen zal worden bij aankomst in Mongolië door haar schoonfamilie. De verzoekende partij betoogt dat: *"Hij draagt immers de naam van de vader en is niet erkend door de Mongoolse ambassade. Dit kan leiden tot de weigering van openbare diensten (eigen onderlijning):*

*"Birth Registration: Citizenship derives from one's parents. Births are immediately registered and a registration number issued through an online system jointly developed by the Ministry of Health, National Statistics Office, and State Registration Agency. Failure to register could result in the denial of public services."*²

[...]

Er is geen mogelijkheid voor verzoekster om bescherming te krijgen ten aanzien van haar schoonfamilie bij de Mongoolse autoriteiten aangezien haar zoon geen papieren heeft of kan verkrijgen"

2.3. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.4. De verzoekende partij betoogt dat: *"Het CGVS heeft in bestreden beslissing nagelaten op een zorgvuldige manier te onderzoeken of er effectief dient te worden over gegaan tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Evenwel komt hij tot de conclusie dat verzoekster niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.*

Nochtans schrijft art. 49/3 Vw. voor dat er naast een onderzoek naar de vluchtelingenstatus een onderzoek naar de mogelijke subsidiaire bescherming moet plaatsvinden.

Het CGVS doet in geen enkel opzicht onderzoek naar de situatie van terugkeerders, specifiek alleenstaande vrouwen met kinderen na een zeer lange periode (10 jaar).

De subsidiaire bescherming diende specifiek onderzocht te worden. Dit gebeurde niet.

De beslissing stelt louter: "... evenmin de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. U brengt ook geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

De subsidiaire bescherming kan niet zonder ernstige motivering afgewezen worden."

3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. De verzoekende partij verklaarde dat ze in 2011 Mongolië verlaten heeft om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan, maar dat de smokkelaar haar tot in België gebracht heeft alwaar ze illegaal verbleef en in 2016 een zoon kreeg. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekster.

4.2. De verzoekende partij bewijst haar identiteit aan de hand van haar originele Mongoolse identiteitskaart.

4.3. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.4. De verzoekende partij dient, om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

De door de verzoekende partij beschreven problemen, namelijk dat ze vreest dat de familie van haar ex-partner haar zoon zal ontvoeren, dat haar zoon noch over een nationaliteit beschikt noch over documenten voor Mongolië beschikt en alhier opgegroeid is, houden geen verband met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van het Verdrag van Genève.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming. Immers er blijkt niet dat zij bij een terugkeer naar China door de staat of niet-overheidsactoren die bepaalde aspecten van de statelijke bevoegdheden uitoefent zal geëxecuteerd worden of dat haar een doodstraf opgelegd werd.

5.3.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...) termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (Ibid., § 28). Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het HvJ: “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

5.3.2. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat er geen zwaarwegende gronden voorliggen om aan te nemen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Mongolië een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat: *“Vooreerst blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming eerder is ingegeven vanuit de wil om in België verblijfsdocumenten te verkrijgen dan vanuit een nood aan bescherming. U bent al sinds 2011 illegaal in België en u dient pas een verzoek om internationale bescherming in in mei 2020, negen jaar na aankomst (zie nota’s CGVS p.2). U geeft zelf aan dat u omwille van Corona begin 2020 niet meer in het zwart kon werken en daarom wel een verzoek moest indienen. Dit geeft geen blijk van nood aan bescherming. U diende in diezelfde periode ook een aanvraag tot regularisatie in op basis van medische redenen. Ook hieruit blijkt dat u vooral op zoek bent naar een verblijfsrecht in België.*

Daarnaast geeft u ook niet aan enige vrees te koesteren ten aanzien van de Mongoolse autoriteiten. U geeft zelf aan dat u in België de Mongoolse autoriteiten via de ambassade contacteerde en gevraagd naar uw vrees bij terugkeer hebt u geen enkele melding gemaakt van mogelijke problemen met de Mongoolse overheid. Dat u zelf niet wilt terugkeren naar Mongolië en dat uw kind hier is opgegroeid, zijn elementen die vreemd zijn aan de criteria die zijn opgenomen in de Vluchtelingenconventie. Dat u geen contact meer hebt met uw familie en dat die u niet zou steunen bij terugkeer, is uw eigen keuze. U geeft zelf aan dat er geen specifieke reden is dat u geen contact meer onderhoud. In elk geval hebt u een Universitair diploma en werkervaring in Mongolië en aldus kan worden verondersteld dat u op uw eigen benen kan staan bij een eventuele terugkeer. Hier kan nog worden opgemerkt dat u aangeeft dat u uw zoon wel zal laten registreren bij de Mongoolse ambassade indien hij op uw naam kan worden geregistreerd (zie nota’s CGVS p.7).

Verder wilt u uw zoon op uw eigen naam laten inschrijven op de Mongoolse ambassade (zie nota’s CGVS p.6). Maar u hebt enkel een geboorteakte van de stad Antwerpen waarop uw zoon staat vermeld onder de naam van zijn vader en aldus weigerde de Mongoolse ambassade uw kind onder uw naam in te schrijven. U hebt dan de stad Antwerpen gecontacteerd (zie nota’s CGVS p.6), die u verwijst naar justitie die bevoegd is voor naamswijzigingen. Maar u hebt zelf nagelaten om Justitie te contacteren. Aldus kan enkel worden vastgesteld dat u zelf niet de nodige stappen hebt proberen te ondernemen om uw wensen waar te maken en uw zoon onder uw eigen naam te laten registreren. Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat u aangeeft dat er geen enkel document bestaat waarin de band tussen uw kind en de vader zou blijken (zie nota’s CGVS p.9). Wat er ook van zij, indien u wordt gezegd dat u een oplossing zou kunnen regelen via Justitie, mag ook redelijkerwijze verwacht worden dat u de juiste stappen zet.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het betreffen pertinente en draagkrachtige motieven die hun grondslag in de bestreden beslissing vinden. Door louter de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren en eerder afgelegde verklaringen te herhalen of voor één bepaalde versie van de feiten te kiezen, brengt de verzoekende partij geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van de desbetreffende bevindingen. In het voorliggend verzoekschrift onderneemt verzoekster geen ernstige poging om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

Haar voorgehouden vrees wordt inderdaad verder ondermijnd doordat de verzoekende partij reeds in 2011 in België aangekomen is en in 2016 bevallen is van haar kind, en aldus heeft de verzoekende partij zeer lang gewacht vooraleer een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert niet naar zijn land te kunnen terugkeren vanwege een gegronde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk wanneer de dreiging zich voordoet of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat de verzoekende partij naliert dit te doen en gedurende ruim zes jaar talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift een uiteenzetting geeft over het risico dat vrouwen in Mongolië lopen om door hun partner mishandeld te worden en dat zij in het verleden reeds mishandeld werd door haar partner waarbij de politie is tussengekomen, kan de Raad enkel vaststellen dat uit het relaas van de verzoekende partij blijkt dat deze mishandelingen in België gebeurd zijn en dat ze heden niet meer samen is met de vader van haar kind, haar toenmalige partner. Dit betoog van de verzoekende partij mist aldus feitelijke grondslag. Voorts maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de familie van de vader van haar kind, het kind zullen ontvoeren bij een terugkeer naar Mongolië. In dit verband wijst de Raad er voor eerst op dat de verzoekende partij dit element niet heeft aangehaald bij het invullen van de "vragenlijst CGVS" op de Dienst Vreemdelingenzaken. Evenmin heeft de verzoekende partij dit aangehaald tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Heden beperkt de verzoekende partij zich tot een blote bewering, die louter hypothetisch is. Op geen enkele wijze onderbouwt de verzoekende partij haar voorgehouden vrees die ze voor de eerste aanvoert in haar verzoekschrift. De drie attesten van de politie en de screenshot van berichten van haar partner die de verzoekende partij bijgebracht heeft, laten niet toe anders te oordelen.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij het risico op vervolging of ernstige schade bij personen die naar Mongolië terugkeren niet heeft onderzocht. In dit verband verwijst de Raad ervoor eerst dat de verzoekende partij dit element niet heeft aangehaald bij het invullen van de "vragenlijst CGVS" of tijdens het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg diende de verwerende partij hier geen onderzoek naar te voeren. Verder onderstreept de Raad dat de verzoekende partij allerm minst kan volstaan met een verwijzing naar haar profiel als alleenstaande moeder die terugkeert om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou worden geviseerd of vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke. In deze wordt er ook aangegeven dat de verzoekende partij een hoogopgeleide vrouw is wiens familie nog in Mongolië woont. Daarenboven heeft de verzoekende partij ook geen vrees ten aanzien van de Mongoolse autoriteiten geuit.

Door louter aan te halen dat haar kind hier geboren is, hier opgroeit en nog nooit naar Mongolië gegaan is, maakt ze geenszins aannemelijk dat er elementen in haar hoofd aanwezig zijn waardoor zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zullen worden geviseerd of vervolgd of dat er wat haar en haar kind betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De Mongoolse identiteitskaart, de geboorteakte van zoon in Antwerpen, een afspraak op de geboorteaangifte van april 2019 hebben betrekking op identiteitsgegevens en de familiale situatie van de verzoekende partij, elementen die heden niet betwist worden. Ook de email naar de Mongoolse ambassade laat niet toe anders te oordelen.

5.3.3. De Raad wijst er verder nog op dat louter sociaaleconomische overwegingen als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en geen recht geven op internationale bescherming. Zulke sociaaleconomische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van de verzoekende partij zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofd suggereren. Evenmin wordt zulks door de verzoekende partij concreet aangetoond.

5.3.4. Alles samen genomen, acht de Raad het geheel van de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er bij terugkeer naar Brazilië in haren hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan niet in aanmerking worden genomen.

5.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Mongolië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van de verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord in de aanwezigheid van een tolk Mongools. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

7. De Raad benadrukt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen zijn geschonden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS geschonden acht. Derhalve is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS